

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny zarzucił P. S. i M. S., iż w dniu 30 stycznia 2015r. ok. godz. 22:00 w G. W.. przy ul. (...) (Bulwar (...)) w miejscu publicznym spożywali alkohol w postaci piwa, to jest popełnienie wykroczenia z art. 43⁽¹⁾ ust. 1 ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (dalej – (...)).

Sąd ustalił , co następuje:

W dniu 30.01.2016 r. w godzinach wieczornych P. S. i M. S. znajdowali się na tarasie widokowym (wieży widokowej) Bulwaru (...) w G. W.. W miejscu tym spożywali napoje alkoholowe w postaci piwa (...). Około godziny 22.00 zauważyli ich funkcjonariusze Policji w osobach sierż. M. B. i sierż. P. K., pełniący patrol w tej okolicy. Wylegitymowali oni obwinionych i uznali, że ich zachowanie polegające na konsumpcji alkoholu w tym miejscu wyczerpało znamiona wykroczenia. Obwinieni odmówili przyjęcia mandatów. Uchwała Rady Miasta G. W.. nr XIX/218/2015 r. z 25.11.2015 r. w sprawie ustalenia regulaminu korzystania z Bulwaru (...) w G. W.. nie zabrania spożywania alkoholu na terenie Bulwaru, zezwala natomiast m. in. na „grillowanie” (§3 ust. 3 pkt 3). W chwili czynu nie obowiązywała jakakolwiek uchwała Rady Miasta wydana na podstawie art. 14 ust. 6 UWT.

Dowody:

- wyjaśnienia obwinionego P. S. k. 13, 51,
- wyjaśnienia obwinionego M. S. k. 10, 50– 51,
- notatka urzędowa k. 1,
- protokoły badania stanu trzeźwości k. 2–3,
- mapa ewidencyjna k. 40, 41, 43, 44, 56,
- informacja o działce k. 47,
- tekst uchwały RM G. W.. w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) k. 48–49,
- informacja UM G. W.. k. 55.

Obwinieni nie przyznali się do winy, przyznając, że spożywali alkohol twierdząc jednak, że w miejscu, w jakim to czynili, nie było to zakazane.

Dowody:

- wyjaśnienia obwinionego P. S. k. 13, 51,
- wyjaśnienia obwinionego M. S. k. 10, 50– 51.

Sąd zważył, co następuje:

w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak winy obu obwinionych w zakresie popełnienia zarzuconego im czynu nie budzi wątpliwości.

Okoliczności faktyczne były w sprawie bezsporne, obwinieni w żaden sposób nie kwestionowali swojej obecności w czasie i miejscu opisanym w zarzucie, jak również przyznali, że spożywali wówczas alkohol w postaci piwa. W tym

zakresie Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom obwinionych i potwierdzającej powyższe notatce urzędowej. Dowody z map ewidencyjnych pozwoliły na precyzyjne określenie miejsca popełnienia wykroczenia i są również wiarygodne.

Art. 431 ust. 1 UWT penalizuje zachowanie tego, kto spożywa napoje alkoholowe wbrew zakazom określonym w art. 14 ust. 1 i 2a–6 albo nabywa lub spożywa napoje alkoholowe w miejscach nielegalnej sprzedaży, albo spożywa napoje alkoholowe przyniesione przez siebie lub inną osobę w miejscach wyznaczonych do ich sprzedaży lub podawania.

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 pkt 1–4 i 6 UWT zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych:

- na terenie szkół oraz innych zakładów i placówek oświatowo-wychowawczych, opiekuńczych i domów studenckich;
- na terenie zakładów pracy oraz miejsc zbiorowego żywienia pracowników;
- w miejscach i czasie masowych zgromadzeń;
- w środkach i obiektach komunikacji publicznej, z wyjątkiem wagonów restauracyjnych i bufetów w pociągach, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych do 4,5% zawartości alkoholu oraz piwa;
- w obiektach zajmowanych przez organy wojskowe i spraw wewnętrznych, jak również w rejonie obiektów koszarowych i zakwaterowania przejściowego jednostek wojskowych.

Natomiast zgodnie z art. 14 ust. 2a–6 UWT zabronione jest:

- spożywanie napojów alkoholowych na ulicach, placach i w parkach, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów,
- sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu w ośrodkach szkoleniowych,
- sprzedaż i podawanie napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu w domach wypoczynkowych.

Sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu może się odbywać na imprezach na otwartym powietrzu tylko za zezwoleniem i tylko w miejscach do tego wyznaczonych (ust. 5).

W innych niewymienionych miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter, rada gminy może wprowadzić czasowy lub stały zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych (ust. 6).

W kontekście powyższych regulacji należało ustalić, czy teren Bulwaru (...) w G. W.. jest którymkolwiek z miejsc lub obiektów wymienionych w (...). Już wstępna analiza ich listy pozwoliła w sposób oczywisty wyeliminować miejsca wymienione w art. 14 ust. 1 pkt 1–4 i 6 oraz ust. 3–5 UWT, pod które Bulwar nie podpada.

Weryfikacji pogłębionej wymagały natomiast kwestie opisane w art. 14 ust. 2a i ust. 6 UWT.

Ustawa zakazuje co do zasady spożywanie napojów alkoholowych na ulicach, placach i w parkach.

Zgodnie z treścią art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (dalej UDP) definiuje ulicę jako drogę na terenie zabudowy lub przeznaczonym do zabudowy zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w której ciągu może być zlokalizowane torowisko tramwajowe. Ustawowa definicja drogi zakłada jednocześnie, iż jest to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym (art. 4 pkt 2 UDP). Natomiast pas drogowy zdefiniowany jest jako wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia

techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą (art. 4 pkt 1 UDP).

Nie ulega wątpliwości, że teren tarasu widokowego na skraju Bulwaru (...) (usytuowanego na osi ul. (...)) nie spełnia ustawowych kryteriów ulicy, w tym bowiem miejscu niemożliwe jest zlokalizowanie torowiska tramwajowego. Abstrahując już od treści przepisów UDP, należy zauważyć, że teren sąsiadujący z samym nabrzeżem rzeki W., usytuowany powyżej nabrzeża, funkcjonuje w mapach ewidencyjnych, ale i w świadomości mieszkańców miasta, jako ulica (...). Bez wątplenia przy ustaleniu miejsca, w jakim spożywanie alkoholu jest dozwolone, fakt, że dany teren nazwany jest jako ulica, w ocenie Sądu jednoznacznie przesądzi o tym, że objęty jest on zakazem. W realiach niniejszej sprawy, jak ustalono, do popełnienia czynu nie doszło w ciągu ulicy, lecz na tarasie widokowym (wieży widokowej). Uzyskany przez Sąd wypis z mapy ewidencyjnej ujawnia, że teren, na jakim znajduje się wieża widokowa nie jest objęty działkami stanowiącymi ul. (...); z wieżą jedynie sąsiadują działki(...)jako ta ulica ujęte.

W realiach sprawy nie można było zatem ustalić, że spożywanie alkoholu miało miejsce na ulicy.

Aktualnie obowiązujące ustawodawstwo nie zawiera definicji legalnej „parku”. Słownik języka polskiego PWN definiuje park jako duży ogród z alejkami i ścieżkami spacerowymi (<http://sjp.pwn.pl/szukaj/park.html>), zaś W. – jako teren rekreacyjny, przeważnie z dużą ilością flory, w tym często zadrzewiony, który w miastach ma charakter dużego, swobodnie ukształtowanego ogrodu z alejami spacerowymi (<https://pl.wikipedia.org/wiki/Park>).

Zarówno teren nabrzeża W. w rejonie Bulwaru (...), jak i sąsiadująca z nim ulica (...), nie spełniają kryteriów pozwalających określić to miejsce jako park. Wprawdzie jako elementy dekoracyjne wprowadzone są tam drobne nasadzenia, jednak w rozumieniu potocznym próbe określenia tego obszaru mianem parku uznałoby za osobliwą. Przy tym teren miasta G. W. zawiera parki, ale formalnie w ten sposób nazwane (Park (...), Park (...), Park (...), Park (...), Park (...)) i brak podstaw, aby pojęcie to interpretować rozszerzająco (oczywistym jest zresztą zakaz stosowania takiej wykładni w przypadku przepisów penalnych).

W rozumieniu potocznym bulwar to szeroka, wysadzona drzewami ulica spacerowa w dużym mieście, albo obmurowanie zabezpieczające brzeg rzeczny lub morski bądź ulica nadbrzeżna koło tego obmurowania ([http://sjp.pwn.pl/sjp/bulwar; \(...\) .html](http://sjp.pwn.pl/sjp/bulwar; (...) .html)). Definicja ta nie zatem tożsama z definicją parku.

Nie można tracić też z pola widzenia, że jeśli prześledzić niektóre zapisy ustawowe traktują pojęcia „bulwar” i „park” jako odmienne, w żadnym razie synonimy.

I tak, np. zgodnie z art. 6 pkt 9c ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, celami publicznymi w rozumieniu ustawy są wydzielanie gruntów pod publicznie dostępne samorządowe: ciągi piesze, place, **parki**, promenady **lub bulwary**, a art. 5 ust. 21 ustawy z dnia 16.04.2004 r. o ochronie przyrody definiuje tereny zieleni jako tereny urządzone wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nimi związanymi, pokryte roślinnością, pełniące funkcje publiczne, a w szczególności **parki**, zieleńce, promenady, **bulwary**, ogrody botaniczne, zoologiczne, jordanowskie i zabytkowe, cmentarze, zieleń towarzyszącą drogom na terenie zabudowy, placom, zabytkowym fortyfikacjom, budynkom, składowiskom, lotniskom, dworcom kolejowym oraz obiektom przemysłowym.

Bulwar jest zatem czym innym niż park.

Z kolei ustawa w art. 9 pkt 19h ustawy z dnia 18.07.2001 r. – Prawo wodne zalicza bulwary do urządzeń wodnych (podobnie jak nabrzeża, pomosty, przystanie).

W realiach sprawy nie można było zatem ustalić, że spożywanie alkoholu miało miejsce w parku.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do przyjęcia, że Bulwar (...) stanowi plac. Brak definicji legalnej także i tego pojęcia, według definicji słownikowej jest to duża, wolna przestrzeń w mieście powstała najczęściej przy zbiegu ulic, zwykle otoczona budynkami ([http://sjp.pwn.pl/sjp/plac; \(...\) .html](http://sjp.pwn.pl/sjp/plac; (...) .html)). Bez wątplenia teren Bulwaru nie spełnia tych kryteriów.

Jednocześnie na terenie miasta funkcjonują place, ale obiekty te są tak formalnie nazwane (Plac (...) dawniej Plac (...) ulice – Plac (...) (...), Plac (...)). Bulwar (...) do nich nie należy.

W realiach sprawy nie można było zatem ustalić, że spożywanie alkoholu miało miejsce na placu.

Jak wynika z informacji uzyskanych przez sąd z Urzędu Miasta G. W., na terenie miasta od 30.09.2015 r. nie obowiązuje uchwała Rady Miasta, która wprowadzałaby czasowy lub stały zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w miejscach innych, aniżeli wymienione w ustawie.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że nie doszło do wyczerpania znamion wykroczenia i uniewinnić obwinionych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Mając na uwadze treść rozstrzygnięcia kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa, a to na podstawie art. 118 §2 k.p.s.w.